

(Continuare din pag.9)

Legenda muntelui inaccesibil

Tânărul diacon Katşadur Abovian a depus mărturie în favoarea omului de știință german. Parrot l-a îndemnat pe armean să vină să studieze alături de el la Universitatea din Dorpat. Tânărul a trăit în această localitate estonă, mai mulți ani, impregnându-se de cultura rusă și revenind apoi la Tbilisi, ca profesor. Revoltat că țara sa suferea sub stăpânire rusească începând din anul 1840, Abovian se decide să folosească pana ca armă de luptă. Romanul său „Rănilor Armeniei” se bucură de un mare răsunet și îl consacră pe Abovian drept „părintele” literaturii armenice moderne. Friedrich Parrot a înțeles mai târziu de ce s-a încercat discreditarea aventurii sale la muntele Ararat. „Toți armenii sunt fermi convinși că Arca lui Noe a rămas în munții Ararat” - va scrie el. Și va înțelege că interdicția impusă oricui ar încerca să se apropie de muntele sacru este motivată de necesitatea ca această credință în legendă să poată supraviețui. Muntele Ararat, leagăn al Arcei lui Noe! Imaginea aceasta este prea frumoasă pentru a lăsa pe cineva să o infirme printr-o vizită la fața locului. În timpul verii, zăpezile sale eterne vibrează parcă în aerul strălucitor al înălțimilor, conturând un loc accesibil doar lui Dumnezeu. Ararat este înălțimea care i-a permis lui Noe și familiei sale (deci, nouă, oamenilor, ca seminție pe pământ) să ne ridicăm deasupra potopului și să supraviețuim.

Amenințarea patrulelor militare

Ararat are forma unui con perfect, este o bornă strălucitoare la frontiera dintre Orient și Occident pe drumul spre India, veghiind dincolo de tânărul Eufrat asupra Mesopotamiei și originilor civilizației. Curbele sale de nivel desenează pe hartă cercuri concentrice, ca ale unei pietre aruncate în apă, ca ale unor amintiri dramatice despre trecut.

Ararat este o emblemă armeană ancorată pe teritoriu turcesc. Un vulcan adormit în aparență pașnic.

Astăzi, Araratul domină ruine de biserici și sate Kurde. Ascensiunea nu este autorizată decât sporadic după 1982. Un ghid turcesc publicat în anii 90 anunța : „Notați în mod categoric că numai traseul din Sud este autorizat. Corzile de alpinism întinse spre alte direcții expun pe alpiști tirurilor fără somație ale patrulelor militare”.

Dogubayazit, o stațiune efemeră pe muntele Ararat, în partea de Sud, a dispărut treptat de pe hartă, pe măsură ce buticurile și așezările sale s-au închis succesiv, după zece ani de interdicție totală a ascensiunilor.

Neavând un grad de dificultate suficient de mare pentru a atrage mulți alpiști profesioniști, muntele Ararat se află, totodată, în epicentrul unei regiuni prea instabile pentru a suscita interesul de a investi al tur-operatorilor.

Știința în favoarea Bibliei

În schimb, alt gen de turiști ar fi suficient de numeroși pentru a asigura un fond de rulment important : dacă toți căutătorii Arcei pierdute a lui Noe s-ar reuni într-o asociație cu scop lucrativ.

Pentru unii creștini, găsirea Arcei lui Noe a devenit o obsesie. Evreii sunt puțin interesați de acest lucru, iar musulmanii cred mai degrabă în Arca lui Nuh, unul dintre cei cinci profeți principali ai Islamului, care ar fi eșuat pe muntele Djudi, aproape de Mossul.

După ce în 1916, un aviator rus a reperat o formă de cocoș uriaș aproape de vârf, a fost deseori investigată calota glaciară a Araratului, mult îngustată în ultimii ani.

Un alpinist spaniol a găsit în 1952, într-o crevasă, o bucată de lemn interesantă. Astronautul american James Irwin a crezut în imposibil; el a pășit pe solul selenar, dar cele două expediții ale sale din anii 1980 nu au avut nici un succes. Un aventurier englez a reușit, în schimb, să atragă turiști creduli spre o formațiune stâncoasă naturală în sudul muntelui, care semăna oarecum cu o ambarcațiune fosilizată.

În 2004, un om de afaceri din Honolulu, Daniel McGivern, a cumpărat imagini realizate din satelit ale Vârfului Ararat, anunțând că e gata să investească un milion de dolari în proiectul unei expediții de explorare a așa numitei „anomalii a Araratului” care reprezenta o pată mai întunecată sub gheața din apropierea vârfului. Ulterior, s-a dovedit că, de fapt, era vorba de o simplă pată de gheață mai murdară. Toate aceste investigații nu au demonstrat, așadar, mare lucru, în afară poate de ideea că știința nu poate face nimic pentru religie.

În 1877, James Bryce a reușit, într-o tentativă solitară, a treia ascensiune a Muntelui Ararat. El a adus de pe culme o bucată de lemn care, în mâinile sale, părea un fragment din Arca lui Noe. După toate probabilitățile, „relicva” provenea însă de la una din crucile montate cu o jumătate de secol în urmă de expediția lui Friedrich Parrot.

VECHIUL TESTAMENT

Facerea lumii

(6.13) Atunci a zis Dumnezeu către Noe : „Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor și iată Eu îi voi pierde de pe pământ.

Tu însă fă-ți o corabie de lemn (un lemn rămas misterios n.r). În corabie să faci despărțituri și smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară.

Corabia să o faci așa : lungimea ei să fie de trei sute de coți, lățimea ei de cincizeci de coți, iar înălțimea de treizeci de coți (circa 137 metri lungime, 26 metri lățime și 16 metri înălțime n.r).

Să faci corabiei o fereastră la un cot de la acoperiș, iar ușa corabiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea, să faci într-însa trei rânduri de camere : jos, la mijloc și sus.

Și iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer în care este suflu de viață și tot ce este pe pământ va pieri.

Iar cu tine voi face legământul Meu ; și vei intra în corabie tu și împreună cu tine vor intra fiii tăi, femeia ta și femeile fiilor tăi.

Să intre în corabie din toate animalele, din toate târătoarele, din toate fiarele și din tot trupul câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână cu tine în viață.

Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel și din toate soiurile de târătoare după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână în viață împreună cu tine.

Iar tu ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniți; îngrijește-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine și pentru acelea”.

Și a început Noe lucrul și precum îi poruncise Dumnezeu așa a făcut.

(7.1) După aceea, a zis Dumnezeu lui Noe : „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea.

Și iei cu tine din toate animalele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască.

De asemenea, și din păsările cerului să iei : din cele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din toate păsările necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască, ca să le păstrezi soiul pentru tot pământul.

Căci peste șapte zile, Eu voi vărsa ploaie pe pământ, patruzeci de zile și patruzeci de nopți și am să pierd de pe fața pământului toate făpturile câte am făcut”.

Și a făcut Noe toate câte i-a poruncit Domnul Dumnezeu.

Noe, însă, când a venit asupra pământului potopul de apă, era de șase sute de ani.

(...)

(7.17) Potopul a ținut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și s-a înmulțit apa și a ridicat corabia și aceasta s-a înălțat deasupra pământului.

Și a crescut apa mereu și s-a înmulțit foarte tare pe pământ și corabia se purta deasupra apei.

Și a sporit apa pe pământ atât de mult, încât a acoperit toți munții cei înalți, care erau sub cer.

Și a acoperit apa toți munții cei înalți, ridicându-se cu cinsprezece coți mai sus de ei.

Și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ : păsările, animalele, fiarele, toate vietățile ce mișunau pe pământ și toți oamenii.

Toate cele de pe uscat, câte aveau suflare de viață în nările lor au murit.

Și așa s-a stins toată ființa ce se afla pe fața a tot pământul, de la om până la dobitoac și până la târătoare și până la păsările cerului, toate s-au stins de pe pământ și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie.

Iar apa a crescut mereu pe pământ, o sută cincizeci de zile.

(8.1) Dar și-a adus aminte Dumnezeu de Noe, și de toate fiarele, de toate animalele, de toate păsările și de toate vietățile ce se mișcă, câte erau cu dânsul în corabie; și a adus Dumnezeu vânt pe pământ și a încetat apa de a mai crește.

Atunci s-au încuiat izvoarele adâncului și jgheburile cerului și a încetat ploaia din cer.

După o sută cincizeci de zile, a început a se scurge apa de pe pământ și a se împuțina.

Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabia pe Munții Arat